

Michail Zenkevič

NA TITANIKU

Mírni se, buď ve střehu -
ztřeštěně řítíš se o překot,
v horečné honbě za rekordem,
od břehu ke břehu
přes rozbouřený Atlantik,
titánské mládě čerstvě odstávené
od ocelových vemen skluzného břevna,
Titaniku!

A přijde chvíle, kdy
vpadneš do polárního minového pole,
co se hemží mraznými torpédy
ledovců...

Celou dobu se dívěla z paluby
na dovádějící delfíny,
jak skáčou do sifonu pod lodní příď...

"Uhádneš, na co teď myslím?"

Na náš telegram. Jak tam u nás ve Filadelfii
donekonečna si ho čtou tatínek s matí,
těší se, až se k nim vrátíme, viď,
ze svatební cesty přes velkou louži."

"Není ti zima, Ellen? Mám tu pléd. Chceš, já ti
zabalím nohy?"

Snad by sis radši měla vzít
můj plášť..." - "Kdepak, vždyť je mi teplo.

A víš, že s tou naší kajutou těžko se budu loučit?
Jak s dívčím pokojem předtím, řekla bych.
Za týden - to je zvláštní pocit! -
budem
u našich..."

V réjďě západu zakotvuje slunce, krvavá
loď pod fialovými plachtami,
s rozevlátými vlasy mladé ženy
závojík si jak racek pohrává...
Jarní oceánská noc. Voda temní,
večernice už leží v hvězdnatém loži.
I já byl mezi těmi,
co platili nadměrnou daň na vrub mládí.
Odpusť mi všechny tehdejší viny, vlož mi
na požářiště temene
dlaně, bílé haluze, které tak tišivě chladí,
směšnou štólou svých šatů mi požehnej vznešeně -
hle, padám před tebou na kolena,
jsem připraven přistoupit k přijímání
blaha /před nímž se celý svět sklání/
z pozdviženého kalichu tvého klína.
Ellen, má Ellen,
ty stříbrné slunce v zenitu mé zlaté jeseně!

Nečekaný náraz v loďních salónech
podrazil, přirazil, zpřeházal páry,
ve víru valčíku
krouživě kreslící krajkový vzor,

a číšníkům na podnosech roztráštěl křišťál
s chlazeným šampaňským - Titanic najel
na minu... ledovec mu ji přímo pod příď zchystal...
Nosníky žebroví jsou na kusy,
pancéřovou pobřišnici rve ledová tříšť,
parník zastavuje páru,
zmítá se v smrtelné konvulzi.

Vyhřezly žhavé smotky lodních střev,
mlaskají pumpy při marné námaze
odčerpat z podpelubí černou krev
oceánu, jenž vtrhl už do trhliny.
Nevěří, že se smráká ke zkáze,
váhají. Tak honem, honem! A hněte sebou!

Na vodu s plesknutím dopadly čluny,
posádka přísně střeží žebříky.
Mrtvolný chlad se plíží těsně k tělu.

"Uvolnit cestu, rychle stranou -
musí mít přednost ženy a děti!"

A lidé zvlčili panikou zčistajasna strnou
dva kroky před ústím revolverů...

"Pospěš si Ellen, ať není pozdě... Tak dálej!"

"Nemohu..., bez tebe nepůjdu..., nechci..."

Omdlela. Zvedl ji. A spěšně se odtrhl od ní.

V tu chvíli zkamení hrůzou, když vidí,
jak bílá vidina navědy mu zepadá do tmy
na pérujících pažích svalnatých matrózů...

Odražte vesly tonoucí, přeslechněte, že ječí,
a plujte pryč, plujte lánovou černavou
přes soustředné kruhy, plujte dál, do bezpečí,
co nejdál od pekla, jaž se nám rozvírá přímo nad hlavou!
Musím si duši očistit plameny,
omýt vodou z biliónletých pásem.

S tvým jménem na rtech si nepřipadám ztracený,
snubní prstýnek od tebe je mým záchranným pásem.

Sbohem? Ne! Na shledanou, Ellen, buď klidné.
Před smrtí jsem stačil přistoupit k svátosti
ze zlatého kalichu tvého klína,
a jsem teď nesmrtelný, čistý jako ty...

Zhaslo světlo. Zazní žalm. A ticho, tma, nic...
Z titěna pohlceného oceánem tu zůstane
volání o pomoc rázem přervané
a praskot v přijímačích pozemských stanic...

1916 - 17

přeložil Jiří Mulač